

Cântec rătăcit

Aurel Oancea

Auzi!...
Acolo sus,
Sub foșnetul stelelor,
Unde vântul
Tulbură liniștea norilor,
Cineva cântă.
Cântă sau mi se pare numai?
Cântă.

O, nu! Cine-ar putea să-ndrăznească
Să sfideze
Pacea nopții, atât de firească?

Cineva cântă,
Se-aude clar
Un cântec
Fără cuvinte
Și fără note.
Ca un suspin îndepărtat,
El, din timpul lui, mă-ndeamnă
Să-l ascult,
Să re trăiesc
Parfumul unor seri de toamnă.

Îl auzi și tu?
E un cânt din vremi uitate,
Chemare-n zadar, fără-alinare,
Rătăcită-n al timpului mers
Și nu-și mai găsește drumul înapoi
Ecou bolnav, rostit fără-ncetare
De când mi-ai spus
Ultimul tău vers.

Un cântec drag, din LUMEA NOASTRĂ,
Pe care l-am cântat și Noi.

Cântecul Iubirii Noastre -
Cântec trist de lebedă, ce moare
Într-un jalnic asfințit de soare,

Cântecul Iubirii noastre -
Amurg sovăielnic, care plânge
Peste zarea colorată-n sânge,

POEZII ONLINE

Lacrimă-mpietrită pe obrazul Amintirii...